

Saksnr. 16/1239

05.04.2016

Høringsnotat - Endringer i reglene om betaling av skatte- og avgiftskrav

Innhold

1	Innledning	3
2	Adgang til å betale skatte-og avgiftskrav hos innkrevingsmyndighetene.....	3
2.1	Gjeldende rett.....	3
2.2	Departementets vurderinger og forslag.....	5
2.3	Økonomiske og administrative konsekvenser	8
3	Rentesatsen ved tilbakebetaling av eiendomsskatt	9
4	Dekningsrekkefølgen ved motregning	9
4.1	Skattebetalingsforskriften § 13-6-1.....	9
4.2	Skattebetalingsforskriften § 13-6-2.....	11

1 INNLEDNING

Departementet foreslår i dette høringsnotatet endringer i reglene om betaling av skatt og avgift. Det foreslås at det ikke lenger skal være adgang til å betale skatte- og avgiftskrav hos innkrevingsmyndighetene, dvs. skattekontorene og skatteoppkreverkontorene, se punkt 2. Videre foreslås det å endre rentesatsen ved tilbakebetaling av eiendomsskatt, se punkt 3. Det foreslås også endringer i reglene om dekningsrekkefølgen ved motregning av skatte- og avgiftskrav, se punkt 4.

2 ADGANG TIL Å BETALE SKATTE-OG AVGIFTSKRAV HOS INNKREVINGSMYNDIGHETENE

2.1 Gjeldende rett

Skatte- og avgiftskrav skal betales til den myndighet som er angitt som innkrevingsmyndighet for kravet i eller i medhold av skattebetalingsloven §§ 2-1 og 2-2. Innkrevingsmyndighetene består i dag i hovedsak av skattekontorene og de kommunale skatteoppkreverne.

I skattebetalingsloven er det gitt nærmere regler om betalingsmåte. Skatte- og avgiftspliktige kan som hovedregel velge om betaling av skatte- og avgiftskrav skal skje med kontanter eller ved overføring til innkrevingsmyndighetenes konto, jf. § 9-1 første ledd første punktum. Bestemmelsen, som er utformet etter mønster av sentralbankloven § 14 og finansavtaleloven § 38 første ledd, fastsetter at skatte- og avgiftskrav kan betales med «tvungne betalingsmidler» eller «ved overføring av beløpet til innkrevingsmyndighetenes konto, med mindre innkrevingsmyndighetene har bedt om betaling med kontanter». Til regelen om innkrevingsmyndighetens adgang til å be om oppgjør i kontanter er det i Ot.prp. nr. 83 (2004-2005) side 179 uttalt at i spesielle tilfeller hvor det er tale om å unnlate å iverksette tvangsinnfordringstiltak, kan det være praktisk å kreve kontant betaling for å sikre at oppgjør finner sted.

Av skattebetalingsloven § 9-1 annet ledd følger det at krav som er belastet dagsoppgjøringsordningen (kredittordningen for fortollinger som foretas samme dag) skal betales kontant, men at skattekontoret kan bestemme at oppgjøret også kan skje ved elektronisk betaling via bank. I praksis er elektronisk betaling via bank likevel den alminnelige betalingsmåten for krav under ordningen, mens kontant betaling kun forekommer unntaksvis.

For enkelte krav som skattekontoret er innkrevingsmyndighet for, er det ikke adgang til å betale kravet med kontanter. Dette gjelder merverdiavgift som skal betales av tilbyder i den forenklete registreringsordningen og petroleumsskatt, jf. skattebetalingsloven henholdsvis § 9-1 første ledd annet punktum og § 9-3. I disse tilfellene er det bestemt at betaling skal skje til innkrevingsmyndighetens konto. Videre er adgangen til å betale merverdiavgift og arveavgift med kontanter hos skattekontoret begrenset ved at betaling bare kan skje til enkelte nærmere angitte kontorer, jf. skattebetalingsloven § 9-1 tredje ledd og skattebetalingsforskriften § 9-1-2 første ledd. Merverdiavgift og arveavgift kan likevel betales kontant til skattekontorets representant under tvangsinnfordring, jf. skattebetalingsforskriften § 9-1-2 annet ledd.

Når skatteoppkreveren er innkrevingsmyndighet for kravet, følger det av instruks fra Skattedirektoratet at betaling skal kunne foretas hos skatteoppkreveren.

Betaling kan i noen tilfeller skje til annen myndighet på vegne av innkrevingsmyndighetene. For eksempel vil tollregionen i forbindelse med vareførselen til Norge og ved stansning av kjøretøy ha en tilstedeværelse som gjør det naturlig at tollregionen mottar betaling av krav på vegne av skattekontoret. Dette er nærmere regulert i skattebetalingsforskriften §§ 2-2-1 og 14-11-3.

Tidspunktet for når betaling anses skjedd til rett innkrevingsmyndighet følger av skattebetalingsloven § 9-2 og § 9-3 annet ledd. Etter skattebetalingsloven § 9-2 første ledd første punktum anses betaling av skatte- og avgiftskrav for å være skjedd når

beløpet er kommet frem til rett innkrevingsmyndighet. Bestemmelsen tilsvarende gjeldsbrevloven § 3. I Ot.prp. nr. 83 (2004-2005) side 66, er det uttalt at de øvrige reglene i § 9-2 må ses på som presiseringer og unntak fra denne hovedregelen når betaling skjer via bank. I skattebetalingsloven § 9-3 annet ledd er det en særlig regel for når betaling anses for å være skjedd for petroleumsskatt. Reglene om betaling via bank i § 9-2 og § 9-3 annet ledd bygger i hovedsak på reglene i finansavtaleloven § 39.

2.2 Departementets vurderinger og forslag

Adgangen til å betale skatte- og avgiftskrav hos innkrevingsmyndighetene medfører at skattekontorene og skatteoppkreverkontorene må ha infrastruktur for å ivareta innbetalingene, bl.a. i form av kassefunksjoner og ordninger for sikring av kontanter ved oppbevaring og transport.

De aller fleste velger å betale sine skatte- og avgiftskrav via nettbank, og antallet skatte- og avgiftspliktige som har benyttet betalingsfunksjonen hos skattekontorene og skatteoppkreverne har vært sterkt avtagende de senere år. Tall fra Skattedirektoratet viser at under 0,1 promille av de totale innbetalingene av skatte- og avgiftskrav skjer hos innkrevingsmyndighetene. Ved de skattekontorene hvor det er adgang til å foreta kontant betaling av merverdiavgift og arveavgift, ble det i 2015 foretatt kun 36 innbetalinger av merverdiavgift på til sammen 980 348 kroner. I 2015 ble det innbetalt 57,6 millioner kroner over kasse hos skatteoppkreverkontorene. Tilsvarende tall for 2010 var til sammenligning 106,6 millioner kroner. Tallene omfatter kontanter og sjekker mv. mottatt av skatteoppkreverne.

Andre land har de senere år avvirket eller innskrenket skattemyndighetenes tilbud om å ta imot kontant betaling. Skattemyndighetene i Sverige tar i dag kun imot betaling av skatt og avgift via nettbank eller ved girering til konto. I Danmark har skattemyndighetene lagt ned alle sine kontantkasser. Nedleggelsen var begrunnet med at muligheten til å betale kontant ikke var en tjeneste mange etterspurte, samtidig som kostnadene ved ordningen og sikkerhetsrisikoen var høy.

Etter departementets oppfatning bør det vurderes om det i Norge er behov for å opprettholde en betalingsfunksjon hos innkrevingsmyndighetene. Kontobaserte betalingsløsninger er lett tilgjengelige for de aller fleste, enten betaling skjer via nettbank eller med andre løsninger, for eksempel ved bruk av brevgiro. Ved behov for å betale skatte- og avgiftskrav med kontanter, viser departementet til at slik betaling fortsatt vil kunne foretas i bank, postkontor eller Bank i butikk/Post i butikk. Ordningen med adgang til å betale skatte- og avgiftskrav hos innkrevingsmyndighetene fremstår på dette grunnlag som unødvendig og lite effektiv ressursbruk. Departementet foreslår derfor å avvikle ordningen.

For å tilrettelegge for en avvikling av adgangen til å betale skatte- og avgiftskrav hos innkrevingsmyndighetene, foreslår departementet at skattebetalingsloven § 9-1 første ledd første punktum endres slik at skatte- og avgiftskrav som hovedregel skal betales ved overføring av beløpet til innkrevingsmyndighetenes konto. Etter bestemmelsen skal likevel innkrevingsmyndigheten kunne akseptere kontant betaling i tilfeller hvor dette av innfordringsmessige grunner anses som hensiktsmessig. Dette kan for eksempel være aktuelt i forbindelse med tvangsinnfordring som nevnt i Ot.prp. nr. 83 (2004-2005) side 66, se ovenfor under punkt 2.1.

Endringen av hovedregelen for betalingsmåte i skattebetalingsloven § 9-1 medfører at det ikke lenger vil være behov for en egen bestemmelse om plikt til å overføre betaling til innkrevingsmyndigheten konto for tilbyder i forenklet registreringsordning i første ledd annet punktum. Denne bestemmelsen foreslås derfor opphevet. Departementet foreslår også å oppheve bestemmelsen i annet ledd om kontant betaling av krav som er belastet dagsoppgjørordningen. I praksis betales slike krav i all hovedsak ved overføring til innkrevingsmyndighetens konto, og denne praksisen samsvarer følgelig med den foreslåtte regelen i første ledd.

Etter departementets oppfatning bør det imidlertid for visse typer krav likevel opprettholdes en adgang for kontant betaling av skatte- og avgiftskrav til innkrevingsmyndighetene eller dens representant. Departementet foreslår derfor at det i skattebetalingsloven § 9-1 annet ledd fastsettes at det i forskrift kan gjøres unntak fra hovedregelen om betalingsmåte i første ledd. Med hjemmel i bestemmelsen vil det kunne fastsettes i forskrift at skatte- og avgiftspliktige i særlige tilfeller skal ha adgang til å foreta kontant betaling til innkrevingsmyndighetene eller dens representant. Departementet foreslår blant annet at det i skattebetalingsforskriften § 9-1-2 fastsettes en slik adgang for krav om toll og avgifter som oppstår ved innførsel, og som ikke belastes tollkreditt- eller dagsoppgjørordningen. Slike toll- og avgiftskrav oppstår samtidig som tollplikten og skal betales til tollregionen, som mottar betalingen på vegne av skattekontoret ved adkomst til tollområdet, jf. skattebetalingsforskriften § 2-2-1. Videre vil det være behov for en adgang til å betale krav som er belastet dagsoppgjørordningen kontant til innkrevingsmyndighetens representant. Slike krav forfaller dagen etter innførselstidspunktet, og i enkelte tilfeller vil en adgang til å foreta kontant betaling være nødvendig for å unngå mislighold. Departementet foreslår også å forskriftsfeste at avgifter og gebyrer som etter skattebetalingsforskriften § 14-11-3 kan betales på stedet ved stansning av kjøretøy for å forhindre inndragning av kjennemerkene, fortsatt skal kunne betales kontant til skattekontorets representant.

Bestemmelsen i skattebetalingsforskriften § 9-1-2 annet ledd, om adgang til å betale krav på merverdiavgift og arveavgift kontant til skattekontorets representant under tvangsinnfordring, anses som overflødig ved siden av unntaket i skattebetalingsloven § 9-1 første ledd om at innkrevingsmyndigheten skal kunne akseptere kontant betaling i tilfeller hvor det av innfordringsmessige grunner anses som hensiktsmessig. Bestemmelsen foreslås derfor opphevet.

Av skattebetalingsloven § 9-2 første ledd fjerde punktum fremgår det hvilket tidspunkt betaling anses for å være skjedd i tilfeller hvor oppgjør skjer ved at den skatte- eller avgiftspliktige via bank stiller kravsbeløpet til innkrevingsmyndighetens disposisjon i

form av et betalingskort eller annen utbetalingsfullmakt. Bestemmelsen vil bli overflødig hensett til forslaget i § 9-1 første ledd om at betaling skal skje til innkrevingsmyndighetenes konto og foreslås derfor opphevet.

Som følge av forslaget om at betaling som hovedregel skal skje til innkrevingsmyndighetenes konto, blir særregelen om at betaling av petroleumsskatt skal skje ved overføring til konto i skattebetalingsloven § 9-3 unødvendig. Bestemmelsen i § 9-3 annet ledd tredje punktum om betalingsfrist for petroleumsskatt foreslås derfor tatt inn i § 9-2 annet ledd bokstav c. Departementet legger til grunn at det øvrige innholdet i § 9-3 vil ivaretas i §§ 9-1 og 9-2 og at § 9-3 derfor kan oppheves.

Det vises til utkast til endringer i skattebetalingsloven kapittel 9 og i skattebetalingsforskriften § 9-1-2.

2.3 Økonomiske og administrative konsekvenser

Forslaget antas å ha begrensede virkninger for de skatte- og avgiftspliktige. For dem som ønsker å betale skatte- og avgiftskrav over skranke med kontanter eller på annen måte, vil konsekvensene av nedleggelse av kassefunksjonen ved skattekontorene og skatteoppkreverkontorene i hovedsak være at de må benytte seg av bank eller postkontor, evt Bank i butikk/Post i butikk. Dette vil som regel medføre et gebyr. Dette er imidlertid en kostnad som mange lett vil kunne redusere eller unngå ved å benytte andre betalingsmåter. For skattytere som ikke ønsker å benytte elektronisk betaling kan eksempelvis brevgiro benyttes.

For skattemyndighetene antas forslaget å innebære en besparelse som følge av bortfall eller reduksjon av behov for kontanthåndtering ved kontorstedene, herunder ordninger for sikring av kontanter, for eksempel avtaler med selskaper som driver med verditransport.

3 RENTESATSEN VED TILBAKEBETALING AV EIENDOMSSKATT

Eigedomsskattelova § 26 fastsetter at det av eiendomsskatt som blir betalt for sent, eller som blir betalt tilbake, skal svares renter i samsvar med regler som Kongen gir. I forskrift fastsatt ved kgl.res. 18. desember 1987 nr. 977 § 2 er det fastsatt at det av eiendomsskatt til kommunene som blir betalt tilbake, skal svares rente med seks prosent for hvert år, regnet fra betalingsdagen og til skatten blir betalt tilbake.

Rentesatsen på seks prosent har stått uendret i lang tid. Finansdepartementet mener det er naturlig å se ratesatsen i sammenheng med satsene for rentegodtgjørelse for vanlig skatt, og foreslår at ratesatsen endres slik at den tilsvarer den pengepolitiske styringsrenten slik denne er fastsatt av Norges Bank per 1. januar det aktuelle året. Med en slik regel vil bestemmelsen bli mer robust ved at den bedre vil tilpasses den løpende renteutviklingen i samfunnet.

Departementet foreslår samtidig å endre eigedomsskattelova § 26 slik at myndigheten til å fastsette forskrift om renter flyttes fra Kongen til departementet.

Departementet viser til forslag til endringer i eigedomsskattelova § 26 og i forskrift 18. desember 1987 nr. 977 om rentegodtgjørelse når eigedomsskatt vert innbetalt for seint eller betalt attende § 2.

4 DEKNINGSREKKEFØLGEN VED MOTREGNING

4.1 Skattebetalingsforskriften § 13-6-1

SI-loven § 4 fastsetter at når Statens innkrevingsentral (SI) gjennomfører motregning til dekning av flere krav, dekkes kravene i den prioritetsrekkefølgen som følger av dekningsloven § 2-8. Dekningsrekkefølgen for krav som SI motregner er:

1. krav på erstatning eller oppreisning for skade voldt ved en straffbar handling,
2. krav på bøter,
3. krav på skatt eller offentlig avgift,

4. andre krav

Dekningsrekkefølgen ved motregning i til gode skatt er i skattebetalingsforskriften § 13-6-1 til sammenligning som følger:

- «a) utskrevet forskuddsskatt for det år avregningen gjelder og annen forfalt forskuddsskatt,*
- b) restskatt,*
- c) ordinært forfalte terminer av utskrevet forskuddsskatt for det løpende inntektsåret,*
- d) terminer av utskrevet forskuddsskatt for det løpende inntektsår med fremskyndet forfall,*
- e) forskuddstrekk, artistskatt og lønnstrekk etter svalbardskatteloven,*
- f) utleggstrekk,*
- g) arbeidsgiveravgift,*
- h) forsinkelsesrente og omkostninger vedrørende skatte- og avgiftskrav som nevnt i bokstav a til g foran,*
- i) underholdsbidrag etter ekteskapsloven og barneloven,*
- j) merverdiavgift og arveavgift,*
- k) øvrige skatte- og avgiftskrav etter skattebetalingsloven § 1-1,*
 - 1) feilutbetalt trygdeytelse og feilutbetalt stønad,*
- m) eiendomsskatt, avfallsgebyr, feieavgift, vann- og kloakkavgift, parkeringsgebyr og piggdekkgebyr,*
- n) andre statlige krav etter skattebetalingsloven § 1-2 og krav som Statens innkrevingsentral krever inn i medhold av SI-loven § 1.*
- o) forsinkelsesrente og omkostninger vedrørende krav som nevnt i bokstav i til n foran dekkes sammen med det krav de er knyttet til før dekning av neste krav i rekkefølgen.»*

Bokstav n medfører at krav SI krever inn, med unntak for årsavgiften som omfattes av bokstav k, er gitt laveste prioritet. Dette medfører at dersom SI erklærer motregning mot skyldner med erstatningskrav eller bøter og et årsavgiftskrav, har årsavgiftskravet best prioritet etter skattebetalingsforskriften, mens erstatningskrav og bøter vil ha best prioritet etter SI-loven § 4 og dekningsloven § 2-8.

Departementet foreslår å endre dekningsrekkefølgen i skattebetalingsforskriften § 13-6-1 slik at «erstatning eller oppreisning for skade voldt ved en straffbar handling» og «bøter» gis dekning etter krav som nevnt i bokstav i. Forslaget bidrar til å harmonisere prioritetsrekkefølgen i skattebetalingsforskriften § 13-6-1 med prioritetsrekkefølgen i SI-loven § 4. Dette vil, etter at SI ble innlemmet i Skatteetaten 1. januar 2015, gi mer rettslikhet for krav som nå sorterer inn under Skatteetaten. Forslaget vil også styrkede privilegier krav på erstatning eller oppreisning for skade voldt ved en straffbar handling og bøter er gitt i dekningsloven § 2-8 ved at slike krav gis forrang foran krav som nevnt i skattebetalingsforskriften § 13-6-1 bokstavene j til m.

Det vises til forslag til endringer i skattebetalingsforskriften § 13-6-1.

4.2 Skattebetalingsforskriften § 13-6-2

Skattebetalingsforskriften § 13-6-2 angir dekningsrekkefølgen ved motregning i andre krav mot offentlige kreditorer enn til gode skatt. Etter første punktum motregnes hovedkrav og motkrav *«hos samme innkrevingsmyndighet»*, før andre krav kan kreves dekket. Annet punktum fastsetter at det samme gjelder for merverdiavgift som oppstår ved innførsel og merverdiavgift som inngår i det ordinære merverdiavgiftsoppgjøret. Bestemmelsen i annet punktum må ses i sammenheng med at innkrevingsmyndigheten for innførselsmerverdiavgift før 1. januar 2016 lå til tollregionen, og at bestemmelsen før dette innebar et unntak fra kravet om «samme innkrevingsmyndighet» i første punktum. I tredje punktum er det fastsatt at reglene om dekningsrekkefølge i forskriften § 13-6-1 gjelder tilsvarende så langt de passer.

Med overføringen av Statens innkrevingsssentral og innkrevingen av toll, særavgifter og merverdiavgift, til Skatteetaten, er flere krav samlet inn under Skatteetaten og skattekontoret er blitt innkrevingsmyndighet for et større antall kravstyper. En naturlig språklig forståelse av ordlyden i bestemmelsen tilsier at også krav som skattekontoret nå er blitt ny innkrevingsmyndighet for skal kunne motregnes før andre krav kan kreves dekket. Det er behov for å klargjøre reglene om dekningsrekkefølge ved

motregning som følge av at Skatteetatens kravportefølje vokser og også fordi en praksis i tråd med ordlyden, vil kunne gi en tilfeldig og ulogisk dekningsrekkefølge.

Departementet foreslår derfor å endre bestemmelsen slik at dekningsrekkefølgen tydeliggjøres når det motregnes i andre tilgodebeløp enn skatt. Dette foreslås gjort ved at § 13-6-2 første punktum endres slik at det fremgår at det kan foretas motregning for krav av «samme art» før andre krav kan kreves dekket. Samtidig foreslås det å oppheve bestemmelsen i § 13-6-2 annet punktum siden denne ikke lenger har noen selvstendig betydning.

Motregning av krav av «samme art» skal kunne skje før motregning i andre krav uavhengig av om hovedkrav og motkrav har oppstått på samme tidspunkt eller er en del av det samme sakskompleks. Dette innebærer for eksempel at refusjonskrav på innenlands merverdiavgift først motregnes med eventuelle krav på merverdiavgift staten har på den avgiftspliktige. Deretter kan resterende tilgodebeløp motregnes med krav av en annen art, eksempelvis skatt. Man vil da falle tilbake på dekningsrekkefølgen i § 13-6-1 så langt denne passer.

Det vises til forslag til endringer i skattebetalingsforskriften § 13-6-2.

Forslag til lov om endring i lov 6. juni 1975 nr. 29 om eideomsskatt til kommunane (eideomsskattelova)

I lov 6. juni 1975 nr. 29 om eideomsskatt til kommunane (eideomsskattelova) gjøres følgende endring:

I

§ 26 skal lyde:

§ 26. Av eideomsskatt som ikkje er oppgjord seinast rette betalingsdagen, eller vert betalt attende, skal det svarast rente i samsvar med reglar som *departementet* gjev.

II

Endringen under I trer i kraft straks.

Forslag til lov om endringer i lov 17. juni 2005 nr. 67 om betaling og innkreving av skatte- og avgiftskrav (skattebetalingsloven)

I lov 17. juni 2005 nr. 67 om betaling og innkreving av skatte- og avgiftskrav (skattebetalingsloven) gjøres følgende endringer:

I

§ 9-1 skal lyde:

§ 9-1. *Betalingsmåte*

(1) Skatte- og avgiftskrav *skal betales ved* overføring av beløpet til innkrevingsmyndighetenes konto, med mindre innkrevingsmyndighetene har *akseptert* betaling med *kontanter*.

(2) Departementet kan i forskrift gi nærmere reglar om betalingsordningen for skatte- og avgiftskrav, herunder om finansinstitusjoners plikt til å avise betalingsoppdrag med manglende opplysninger, og om *adgang til å betale kontant til innkrevingsmyndighetene*.

§ 9-2 skal lyde:

9-2. Tid og sted for betaling

(1) Betaling av skatte- og avgiftskrav anses for å være skjedd når beløpet er kommet fram til rett innkrevingsmyndighet. Ved betaling via bank anses betaling for å være skjedd når beløpet er godskrevet innkrevingsmyndighetenes bank. Ved overføring innen samme bank anses betaling for å være skjedd når beløpet er godskrevet mottakerens konto.

(2) En fastsatt betalingsfrist anses dessuten for å være avbrutt

- a. når betalerens oppdrag er mottatt av en bank
- b. når innkrevingsmyndighetene mottar og aksepterer sjekk eller annet betalingsinstrument.
- c. *når petroleumsskatt er godskrevet innkrevingsmyndighetens konto.*

(3) Finansavtaleloven § 39 tredje og fjerde ledd gjelder tilsvarende *for avbrudd av betalingsfrist etter annet ledd bokstav a og b.*

§ 9-3 oppheves.

II

Endringene under I trer i kraft fra 1. januar 2017.

Forskrift om endring i forskrift 21. desember 2007 nr. 1766 til utfylling og gjennomføring mv. av skattebetalingsloven (skattebetalingsforskriften)

I forskrift 21. desember 2007 nr. 1766 til utfylling og gjennomføring mv. av skattebetalingsloven (skattebetalingsforskriften) gjøres følgende endringer:

I

§ 9-1-2 skal lyde:

§ 9-1-2. Kontant betaling

Krav som nevnt i § 2-2-1 første ledd første og annet punktum og § 14-11-3 kan betales kontant til angitt betalingsmottaker.

§ 13-6-1 første ledd skal lyde:

(1) Ved motregning i tilgodeskatt dekkes restanser i følgende rekkefølge:

- a) utskrevet forskuddsskatt for det år avregningen gjelder og annen forfalt forskuddsskatt,
- b) restskatt,
- c) ordinært forfalte terminer av utskrevet forskuddsskatt for det løpende inntektsåret,
- d) terminer av utskrevet forskuddsskatt for det løpende inntektsår med fremskyndet forfall,
- e) forskuddstrekk, artistskatt og lønnstrekk etter svalbardskatteloven,
- f) utleggstrekk,
- g) arbeidsgiveravgift,
- h) forsinkelsesrente og omkostninger vedrørende skatte- og avgiftskrav som nevnt i bokstav a til g foran,
- i) underholdsbidrag etter ekteskapsloven og barneloven,
- j) erstatning eller oppreisning for skade voldt ved en straffbar handling*
- k) bøter*
- l) merverdiavgift og arveavgift,
- m) øvrige skatte- og avgiftskrav etter skattebetalingsloven § 1-1,
- n) feilutbetalt trygdeytelse og feilutbetalt stønad,
- o) eiendomsskatt, avfallsgebyr, feieavgift, vann- og kloakkavgift, parkeringsgebyr og piggdekkgebyr,
- p) andre statlige krav etter skattebetalingsloven § 1-2 og *offentlige* krav som Statens innkrevingsentral krever inn i medhold av SI-loven § 1.
- q) forsinkelsesrente og omkostninger vedrørende krav som nevnt i bokstav i til p foran dekkes sammen med det krav de er knyttet til før dekning av neste krav i rekkefølgen.

§ 13-6-2 skal lyde:

§ 13-6-2. Dekningsrekkefølgen *ved motregning* i andre krav mot offentlige kreditorer
Så langt hovedkrav og motkrav *er av samme art*, foretas motregning mellom disse før
andre krav kan kreves *dekket*. *Reglene* om rekkefølge i § 13-6-1 gjelder tilsvarende så
langt de passer.

II

Endringene under I trer i kraft 1. januar 2007.

Forskrift om endring av forskrift fastsatt ved kgl. res. 18. desember 1987 nr. 977 om rentegodtgjersle når eideomsskatt vert innbetalt for seint eller betalt attende

I forskrift 18. desember 1987 nr. 977 om rentegodtgjersle når eideomsskatt vert
innbetalt for seint eller betalt attende gjøres følgende endring:

I

§ 2 skal lyde:

§ 2. Av eideomsskatt til kommunane som vert betalt attende, skal det svarast *rente
rekna* frå betalingsdagen og til skatten vert betalt attende. *Rentesatsen skal svare til den
pengepolitiske styringsrenten slik denne er fastsatt av Norges Bank per 1. januar det
aktuelle året.*

II

Endringen under I trer i kraft 1. januar 2017.